

Katie Shamaya

DA
RU
MI

Katie Shamaya

DARUMI

1. KAPITOLA: KUDY KAM?

Když jsem stoupala do kopce a rozhlížela se, kde bych mohla dnes nocovat, slunce už se pomalu blížilo k obzoru a začalo se šerit. Byla jsem unavená, protože jsem za uplynulých pár dní ušla velký kus cesty. Měla jsem také pořádný hlad. Pomyslela jsem na svou postel, ve které spávám doma, na teplou deku a přívětivé prostředí, ve kterém se cítím v bezpečí. Teď jsem byla někde uprostřed divokých hor, nechráněná a vydaná na pospas osudu.

Máš, co jsi chtěla, řekla jsem si. Cesta do hor byla mým dávným snem. Věděla jsem, že mi chybí ještě mnoho zkušeností, znalostí a také fyzická kondice. Nechtěla jsem však již dále otálet. Cítila jsem obrovské vnitřní nutkání. Jednoho dne jsem si prostě sbalila věci a vyrazila na cestu.

Šla jsem dál a cítila jsem, jak mi ubývají síly. Chtěla jsem jít stále kupředu, ale mé tělo odmítalo spolupracovat. Zastavila jsem se na rozcestí lesní cesty, shodila krosnu ze zad a téměř jsem se sesunula k zemi.

Tak, a co teď, pomyslela jsem si. Byla jsem vyčerpaná. Vytáhla jsem z batohu mapu a rozložila ji před sebe na zem. Snažila jsem se zorientovat a doufala jsem, že mi mapa trochu napoví, jakým směrem se vydat. Bez úspěchu.

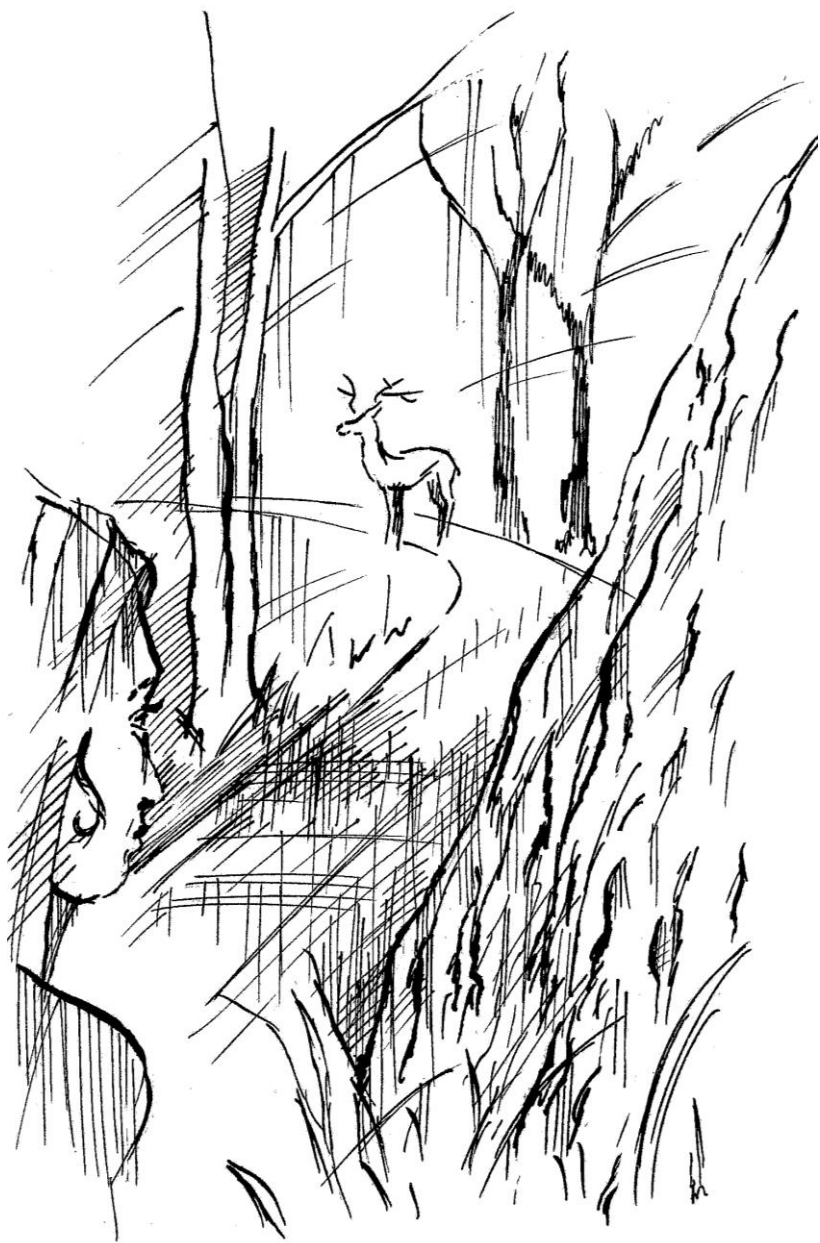
Byla jsem ztracená, úplně sama, uprostřed hor a blížil se večer. To mě děsilo. Tma mi běžně nevádí, ale v horském prostředí mi

přišlo vše kolem živější. Prosila jsem nahoru o pomoc, ať mi ukážou cestu.

Prosím o znamení, které mě vyvede z tohoto místa, modlila jsem se v duchu uprostřed té lesní křižovatky. Začínal se zvedat vítr a já jsem pocítila na své tváři, že se rychle ochlazuje. Zabalila jsem se do teplé mikiny a dala si kapuci na hlavu. Slyšela jsem hřmění kdesi v dáli. Seděla jsem na batohu a snažila se načerpat trošku sil. Soustředila jsem pohled před sebe, a v duchu nepřestávala prosit o pomoc.

Pozorovala jsem kameny na cestě před sebou. Byly s ubývajícím světlem méně a méně rozeznatelné jeden od druhého, až nakonec splynuly v jednotnou plochu. Najednou se blýsklo. Světlo z nebe mi osvítilo cestu a já jsem před sebou spatřila zvíře. Lekla jsem se, a v tu chvíli jako by mě někdo zmrazil. Cítila jsem strach a zároveň hlubokou úctu.

Zvíře vypadalo jako laň, ale mělo obrovské parohy. Bylo celé bílé a vystupovalo ze tmy. Stálo pár kroků přede mnou a dívalo se na mě. Nemohla jsem z něj spustit oči. Pamatuji si ten pohled. Z očí zvířete vyzařoval klid a já jsem se přestávala bát. Jako by mě vybízelo. Pak se otočilo a vydalo se jednou ze tří cest na rozcestí. Ještě jsem se ani nevzpamatovala z údivu, kde se vlastně vzalo, popadla jsem batoh a následovala toho tajuplného bílého tvora. Připadalo mi, že sním, a jen jsem se nechala vést.

Po chvilce cesty lesem se můj bílý průvodce zastavil a jako bych v hlavě slyšela jeho hlas:

„Dál už musíš jít sama.“ A pak se ztratil ve tmě.

Děkuji ti, vyslovila jsem v duchu. Rozhlížela jsem se kolem, a ačkoli byla tma, věděla jsem, že stojím na kraji otevřeného prostranství. Snažila jsem se rozpoznat cestu a skály kolem sebe.

Tak kudy teď, ptala jsem se sama sebe. Byla jsem stále bezradná, ale cítila jsem příliv zvláštní energie. Jako by mi bílý průvodce dodal sílu a odvahu. Bouřka byla čím dál blíž a intenzita hromů sílila. Blýsklo se znovu a já jsem na krátký okamžik spatřila na horizontu před sebou nějaké stavení. Trošku jsem ožila. Měla jsem určitou naději, že nebudu dnes v noci vydána na pospas divočině a nepříznivému horskému počasí.

2. KAPITOLA: POSTAVA V KÁPI

Vyrazila jsem kupředu. Čím víc jsem se blížila, tím silněji v mé hlavě začala vyvstávat myšlenka, co když je to jen nějaká neobydlená zřícenina. Snažila jsem se však myslet pozitivně a tuhle variantu si radši ani nepřipouštět. Udržovala jsem směr. Bouřka se rychle blížila a začínalo pršet. Když jsem stoupala do kopce, místy byl kolem cesty jen prudký sráz dolů. Šla jsem pomalu a opatrně, protože mokré kameny začaly klouzat.

Už mi zbývalo překonat jen malé převýšení. Jak jsem se blížila ke stavení, slyšela jsem psí štěkot. Poprvé jsem dostala trochu strach, ale také jsem pocítila radost. Protože to znamenalo, že je stavení skutečně obydlené a já budu mít kde spát.

S pár dalšími kroky jsem dosáhla vrcholu hory a blížila se po hřebeni ke svému cíli. Spustil se prudký déšť a já jsem byla během chvilky úplně promočená.

Dorazila jsem na místo celá udýchaná. Zaklepala jsem na staré dřevěné dveře a čekala. Tlouklo mi srdce. Uslyšela jsem psí štěkot a dveře se s vrznutím otevřely. Ze tmy vyšla tmavá postava. Rozeznala jsem, že má na sobě kápi, která jí sahala do poloviny obličeje.

„Co tu chceš?“ řekla tak drsným tónem, že jsem se roztrásla strachem, který jsem nikdy předtím nepocítila. S hrůzou v očích jsem viděla, že drží v ruce obrovský nůž a míří s ním přímo na mě. Zrychlil se mi dech. Ustoupila jsem o pár kroků dozadu. Stála jsem na prudkém dešti a cítila, jak mi po tváři stékají proudy vody.

„Já, já... hledám místo, kde bych mohla dnes v noci přespát,“ snažila jsem se odpovědět srozumitelně. Nedokážu odhadnout, jak

dlouho jsme stály proti sobě a dívaly se na sebe. Měla jsem pocit, že je to žena. Pak mi beze slova pokynula hlavou, abych šla dovnitř.

Na roztřesených nohou a s batohem na zádech jsem pomalu vešla do tmy. Vešla dovnitř hned za mnou a zabouchla vchodové dveře. Stála jsem v nějaké kamenné chodbě, kterou ozařoval proužek světla z vedlejší místnosti. Žena otevřela dveře dokořán a společně jsme vešly dovnitř.

„Posad' se,“ vybídla mě a ukázala na jednu ze dvou dřevěných židlí u stolu. Lucerna vydávala jen minimum světla a tak jsem stále pořádne nevěděla, s kým mám tu čest. Sedla si naproti mně, položila na stůl svůj velký nůž a sundala si kápi z hlavy. Byla jsem překvapená. U stolu seděla velmi mladá žena. Přiznám se, že jsem očekávala spíš nějakou stařenku, která v horách žije sama. Nemohla jsem z ní spustit oči.

„Omlouvám se, jestli jsem tě vyděsila,“ řekla, „musím se chránit.“ Podívala jsem se na ni.

„Sundej ze sebe mokré oblečení, já ti zatím připravím čaj.“

„Jak jsi našla cestu sem?“ zeptala se žena, když nalévala teplý čaj do dvou hrnků.

„Nemívám tady příliš mnoho návštěv,“ dodala.

Vybavila jsem si bílého průvodce, který mě vyvedl z lesa. Přišlo mi však naprosto bláznivé o tom mluvit.

„Jeden z blesků mi osvítil toto stavení.

A pak...“ chtěla jsem pokračovat.

„A pak jsi slyšela výt psa, že?“

„Ano,“ odpověděla jsem.

„On mě vždy upozorní, když se objeví někdo v okolí domu. Nezná pak s člověkem slitování a může ho i roztrhat. Chrání mě a chrání i celé toto území. Pokud však někoho přijmu pod svou střechu, automaticky spadá pod jeho ochranu.“ Zavolala ho. Ze tmy vyběhl obrovský pes a namířil si to rovnou ke mně. Byl krásný a huňatý. Pohladila jsem ho a zdálo se, že jsme se rychle skamarádili. Pak si lehl pod stůl na malý koberec. Sundala jsem si mokré oblečení a hledala v krosně něco suchého na sebe.

„Ještě ti připravím něco k jídlu. Musíš být vyčerpaná,“ řekla mi, zatímco jsem se převlékala do suchého oblečení. Nalila mi do hrnku další várku bylinkového čaje.

„Děkuji ti za přístřeší,“ řekla jsem. Neodpověděla. Jen jsem viděla, že se mírně pousmála. Její oči se tak zvláště leskly a bylo v nich něco nepopsatelného. Cítila jsem se v její přítomnosti zvláště. Bála jsem se a zároveň se cítila v bezpečí.

„Budeš ležet tam u krbu,“ ukázala do rohu, „musíš se s tím spokojit.“ Byla jsem samozřejmě nesmírně vděčná.

„Dobře, děkuji moc,“ kývla jsem hlavou a šla si přesunout věci do rohu. Zkoumala jsem, jak je na tom spacák. Naštěstí jsem ho uchránila před promočením. Začala jsem se pomalu uvelebovat. Rozložila jsem spacák, vlezla si do něj a opřela jsem se zády o zeď. Slečna mi přinesla misku s jídlem. Byla jsem tak hladová, že jsem úplně hltala. Až jsem se zastyděla, když jsem si to uvědomila. Svou porci jsem snědla snad během dvou minut.

„Dobrou noc. Odpočiň si a naber síly. Zítra půjdeš dál,“ dodala a zhasla petrolejovou lampu.

„Dobrou noc,“ odpověděla jsem své záchránkyni do té nekončné tmy. Lehla jsem si na dřevěné podium pokryté kůží. Byla jsem šťastná, že jsem pro dnešní noc v bezpečí. Chvilí jsem ještě poslouchala, jak kapky deště bubnují na střechu, a místnost párkrát ozářil blesk vzdalující se bouřky. Děkuji, řekla jsem v duchu a usnula.

Zdál se mi sen. Ležela jsem na zádech na podiu u krbu, na místě, kde jsem usnula. Kolem byla tma, ale mohla jsem rozeznat prostor kolem sebe. Otevřela jsem oči a viděla nad sebou krásnou oblohu plnou hvězd. Pak jsem si všimla, že ke mně přichází nádherná

bylost. Byla to mladá žena. Zářila z ní čistá energie. Usmívala se a pomalu šla ke mně, jako by se vznášela. Položila svíčku na zem vedle mě a beze slova si ke mně klekla. Dívala jsem se na ni a nemohla z ní spustit oči. Pohladila mě po tváři a já ucítla její jemný dotek. Pak mi položila ruku na hrud'.

„Neboj se, neublížím ti,“ řekla. Neodporovala jsem a její ruka mě začala v místě srdeční čakry krásně hřát. Sklonila se nade mnou a dala mi polibek na čelo. Když jsem se jí chtěla dotknout, zmizela.